

Алън Дийн Фостър

Съдът на зрителите

Този апарат на външен вид приличал на обикновен телевизор, който позволявал да се наблюдават на екрана хиляди различни събития. Нарекли го тривизор, а работата му трудно може да се опише.

Всички предавания се осъществявали по определените и отдавна известни схеми. Например, един от сюжетите показва няколко войника в сини мундири, които строят отбранително укрепление от дялани греди. Край тях беснее тъпла пъстро облечени индианци и, аха, да връхлетят на войниците...

Развитието на събитията на екрана наблюдаваха в разкошно обзаведена гостна няколко представителни мъже – видни специалисти в областта на шоу бизнеса.

Индианците и войниците изведнъж изчезнаха и на тяхно място се появи жива блондинка с разкошни форми. Част от екрана бе заета от привличащи очите схеми и цветни фотографии.

– Добър вечер, скъпи зрители! – каза блондинката. – Отново настъпи вълнуващият момент, когато нашата постоянна аудитория, т.е. вие, трябва да реши, как ще завърши днешният епизод на предаването „Команчи“ от цикъла „Правдивите истории на Стария Запад“. Както знаете, алчни златотърсачи, които многократно са нарушавали отдавна подписания договор с индианците, опитвайки се да завладеят земите им, са провокирали нападение на команчите под предводителството на смелия и безстрашен вожд Червения Ястреб над форт Резолюшън. Вождът с жестоките си съплеменници неочаквано атакувал форта, където се укриват мъжествените му защитници. От вас, скъпи зрители, зависи изходът на делото. Ще успее ли предводителят на команчите и неговите храбреци да надделеят над войниците? А може би полковник Джипсън заедно с обсадените защитници на форта ще съумее да отрази този яростен напън? Кой ще вземе победата?...

Специалистите в областта на шоу бизнеса, в безупречните си костюми, внимателно наблюдаваха съблазнителната говорителка, макар подобни призови към зрителите от екрана отдавна да не бяха новост. Те седяха на дългата маса стил Людовик XIII, изработена от червено дърво с инкрустации. По цялата ѝ повърхност бяха изобразени крилати херувими, реещи се сред бели облачета. Но през последните години тази повърхност бе силно пострадала от пепелта на цигарите и пролятото уиски.

На далечния край на масата, където тя още запазваше миналото великолепие, седеше млад човек, който изглеждаше излишен в това общество. Преди всичко се отличаваше от останалите с младостта си, а

освен това се забелязваше, че разиграващата се драма никак не го трогва. Във всеки случай гледаше ръцете си, а не екрана.

Раздаде се мелодичен звън. Говорителката със съблазнителните форми погледна в лежащия пред нея текст и вдигна глава. Погледът ѝ бе устремен някъде надалече, вероятно там, където край стените на форт Резолушън се разиграваше кървава битка.

– Времето ни изтече – каза тя. – Надявам се, че сте взели решение? Добре! Тези от вас, които дават предпочитанието си на Червения Ястреб, трябва да натиснат червения бутон на пулта на тривизора си. Тези, които желаят победа на полковник Джипсън – да натиснат бутон номер две. Ако още не сте гласували, моля, веднага натиснете бутона!

На екрана възникна благородният профил на предводителя на команчите. След малко го смени друг кадър: ръката на млада жена на дръжката на кресло се протяга към пулта и натиска червения бутон. После се появява доблестният полковник Джипсън и зрителите видяха, как противниците на команчите избират зеления бутон. При натискането бутоните леко припламваха.

– Запомнете – повтори младата жена. – първият бутон носи победа на Червения Ястреб и неговите смелчаци. Вторият бутон – спасява полковника и войниците му.

Младият човек – наричаха го Дейвид Тексас – хвърли бърз поглед на тривизора. В дясно от него седеше пълен плешив мъж с дебела пура в устата си, от която излизаше дим с явната миризма на някакъв наркотик. Това бе чичото на Дейвид – Дон Тексас. Ако се съдеше по вида му, младият човек би изменил много неща в предаването, но изглежда, нямаше тук решаващия глас.

Набитият и пълноват Дон Тексас се бе навел над масата и насмешливо шепнеше на племенника си:

– Индианците ще победят! Обикновено става порядъчна схватка. Но този път вътре във форта се намират жени и деца. Бой, вероятно няма да има.

На екрана на тривизора се изрисува картата на Североамериканските Съединени Щати. Във всеки щат започнаха да пламтят червени и зелени огънчета.

– Сега ще узнаем резултатите от гласуването, лейди и джентълмени – светкавично заговори блондинката. – Гласовете ви се въвеждат мълниеносно в паметта на най-новите компютри на СБС и веднага се сумират. Крайният резултат може да се появи всеки миг... Внимание!

На екрана се изписаха две колонки от цифри.

Червената : Зелената :

ИНДИАНЦИ – 32 675 940 ВОЙНИЦИ – 19 547 255

– Най-после пред нас са резултатите, драги зрители! Ние ги получихме така бързо благодарение на изчислителната система СБС и на компанията „Фрости-О“, която разпространява комплекс хранителни ядки, съдържащи всички необходими витамини и транквилизатори за организма на един нормален възрастен човек. А сега ще видите увлекателно зрелище – краят на „Команчите“ във вид, който сами пожелахте.

Екрана на тривизора продължи да показва схватката между индианци и войници. Но обстановката бързо се измени – индианците неочаквано получиха подкрепление от съседното племе, чийто вожд – мъжествен воин с името Врабеца – бе братовчед на Червения Ястреб. Конницата на полковник Джипсън не успя да отблъсне новия натиск на команчите. Съпротивата на войниците отслабна, вратите на форта се отвориха и битката се превърна в кърваво клане, чиито жетрви се оказаха защитниците на укреплението. Отделните епизоди на сражението бяха така подробно показани от оператора, сякаш той се наслаждаваше и на най-дребните детайли. Клането продължаваше. Кадрите се повтаряха, някои неща се показваха в близък план и със забавени снимки. Отвреме навреме на екрана отново пламваха червени и зелени цифри. Звучаха познати мелодии от Стария Запад, които бяха използвани в сериата „Команчи“.

Постепенно атмосферата на обширната маса стана по-непринудена. Мястото на индианците на екрана се зае от разузнавача на космоса Рок Стил. И в същата минута тривизорът беше изключен. Работата бе в това, че в тази ярко осветена зала Рок Стил се смяташе нещо като парий, един от нечистите. СБС нямаше никакво отношение към космическия сериал и никой от присъстващите не пожела да го гледа.

В края на дългата маса изведнъж се изправи един слаб и възрастен господин с набръчкано лице и побелели коси, приличащи доста на разбит каймак. Сините му очи просто излъчваха мека светлина. Останалите замлъкнаха и се обърнаха към него. Сред събралите се хора имаше както съмишленици, така и тайни недоброжелатели. Старецът напомняше на мъдрец от илюстрациите на Светото писание.

– Джентълмени – започна той. – Струва ми се, че днес ние станаме притежатели на истински шедьовър...

Вместо отговор се раздадоха одобрителни възгласи.

– Току що ние гледахме поредната серия от „Истинските истории

на Стария Запад“ с името „Команчи“, която бе показана на екрана миналата седмица – продължи възрастният джентълмен. – През последните три седмици числото на зрителите, гласуващи на нашите предавания, или казано иначе, гледащи сериала ни, надмина петдесет милиона. Е, какво ще кажете за това?

– Всичко е съвсем ясно, Р. Л.! – възкликна един специалист, който отговаряше за подготовката на „Команчите“. – Публиката налага продукцията ни, като гладна риба хвърлената примамка на въдицата! Обстановката около сериата е благоприятна и нашият престиж непрекъснато расте...

– Съгласен съм с тебе, Сам. Подобно е и мнението на представителите на компанията „Фрости-О“ и те са готови да водят преговори за нов тригодишен договор. Какво ще кажете за това, Уили?

– Нашите разходи за осъществяването на „Команчите“ никак не са малки, но затова пък постъпленията надхвърлят доста предварително планираните.

– Прекрасно, Уили! Вашето мнение, Марпъл?

– Великолепна работа, Л. Р. Без излишна скромност мога да кажа, че всеки, който по един или друг начин е свързан с това шоу, заслужава най-голяма похвала за прекрасното изпълнение на първоначалния художествен замисъл.

– Това, което казахте, Марпъл, е всъщност набор от надути фрази – намеси се Дейвид. – Ако не ме лъже паметта, точно вие носите непосредствената отговорност за пускането в производство на „Правдивите истории на Стария Запад“?!

– Да, тази чест принадлежи на мен – скромно отвърна Марпъл.

– А не усещате ли безпокойство, че десетки артисти и артистки биват осакатявани и дори загиват за изпълняването на вашия, разрешете ми да го кажа, първоначален художествен замисъл? Както и заради финансовите интереси на рекламния отдел на закъсващата иначе фирма „Фрости-О“, която произвежда комплексни ядки, а?

Изглежда с Марпъл никога не бяха разговаряли с подобен тон и той бе в известна степен така обезкуражен, че едва се чу да произнася:

– Какво казахте?

Дейвид рязко се изправи и хвърли презрителен поглед на изплашения Марпъл.

– Питам – повтори Дейвид, – нима не изпитвате угризения на съвестта, като знаете, че всяка година загиват десетки артисти?!

– Чуйте го само, Л. Р. – избъбри Марпъл, – протестирам срещу

това. Аз... аз...

Изправи се, постара се да придаде на лицето си внушително изражение и погледна Дейвид смело.

– Искам да доведа до ваше знание, мистър Тексас – каза той, – че аз лично беседвам с всеки изпълнител, който пожелава да вземе участие в „Истинските истории на Стария Запад“. Всички те добре съзнават на какво отиват. Спазваме стриктно профсъюзните правила. Мога да добавя, че СБС разполага със най-съвременното електронно оборудване и най-квалифицираните кадри за реставрация на човешкия организъм. Артистите, е, професионален риск, получават някои дребни белези, но...

– А в коя сметка ще запишете душевните белези, Марпъл? Разбира се, никой артист не получава травми всеки ден. Но те усещат, как куршумите и стрелите пронизват телата им, чувствуват ударите, болките...

– Вие вече достатъчно ясно се изказахте, мистър Тексас – тонът на Л. Р. бе строго официален. – Ние, както сигурно знаете, не живеем вече в двадесети век. Да, извесни усещания на болка има. Но никой никого не кара насила да става артист. Те могат да получат рани и травми срещу достатъчно високо заплащане. Марпъл тук, напълно на място и справедливо напомни, че случаи на пълна загуба на работоспособност не е имало. Ако нещата стояха иначе, ние за един месец бихме се лишили от всички изпълнители. В индустрията на развлеченията времената са се изменили. Помня добре онези години, когато в триизмерната телевизия не се допускаше и намек на насилие. Но в края на краищата публиката винаги получава това, което иска. Във всеки случай ние сме по-умерени от нашите конкуренти. Вие някога да сте гледали „Клавдий, императорът на Рим“? Даваните сцени не са за слабонервни. Струва ми се, че трябва да се извините на Марпъл!

Същият седеше с вид на оскърбена невинност.

– Съжалявам много, джентълмени – каза Дейвид и отмести креслото си, – но не се чувствавам добре... – и леко се усмихна. – Така че, моля да ме извините.

Рязко се обърна и тръгна към изхода, като се правеше, че не вижда отправените след него погледи.

Дон Тексас бавно се изправи.

– Моля да извините малката атака на моя племенник, джентълмени – каза той. – През последните дни доста му се насъбра около пускането на серията... А освен това... – той изразително се усмихна. – Дейвид е млад, с което също е свързано нещо!

Постепенно разговорът се върна в нормалното си русло.

– Добре, Дон – произнесе примирително Р. Л. – Но въпреки това, поприкавай с младежа.

– Разбира се, Р. Л. И то веднага ще го сторя.

* * *

Дейвид се осъзна напълно в просторен вестибюл, осветен от луминесцентни лампи. Край него сновяха загрижени хора, които заработваха тук своите долари за живот. Поогледа се за миг-два, влезе в асансьора и като не се обърна към никого каза:

– Деветдесет и пети, моля.

Вграденият в стената на асансьора микрофон, забулен с ажурна метална мрежа, отвърна с приятен женски глас:

– Асансьорът отива надолу, сър.

Около микрофона се намираше пулт с два реда миниатюрни цифри от минус петнадесет до плюс сто и шестдесет. По време на движение цифричките една след друга пламваха и изгасваха. Ето че се разгоря със зелена светлина цифрата деветдесет и пет и се раздаде мелодичен звън.

– Деветдесет и пети етаж, сър!

– Благодаря.

Дейвид излезе от асансьора и като пресече хола, почти целият с огледала, влезе в друг асансьор.

В единадесети сектор слезе и навлезе в лабиринта от коридори. По пътя рассеяно отговаряше на поздравите на срещнатите.

Той влезе в претенциозно обзаведената чакалня на офиса си. На масата стоеше секретарката му, пухкавата мис Ли, която разглеждаше някаква микролента на новия диапроектор и светкавично натискаше клавишите му.

– Добър ден, мис Ли.

– Здравейте, мистър Тексас! Как мина...

Но той не и отговори, а направо отиде в кабинета си.

– ...обсъждането?

Кабинетът отвътре бе облицован с неръждаема стомана и пластмаса. В различните ъгли стояха различни скулптури от някакъв прозрачен материал. Около тях плътно се увиваше живият плет на лози и други подобни растения. Странното бе, че кабинетът изглеждаше някак си по домашному уютен. Непосредствено до миниатюрните джунгли се бяха настанили няколко секции от яко дърво с изрязани разнообразни фигури, ниска писмена маса, изглеждащия излишен тук диван и задължителния компютер в нишата.

Лицето на Дейвид беше намръщено и мрачно. Настани се тежко на масата, на която нямаше привичната грамада книжа. Като поседя така известно време замислен, натисна някакъв бутон. Пред него се появи папка с документи, които започна бързо да разглежда. После натисна друг бутон и каза в микрофона:

– Мис Ли, елате за миг!

Вратата се отвори.

– Слушам Ви, сър.

– Отменете всичките ми срещи за днес, моля. Не съм в състояние с никой да говоря. Кажете, че работя над един сценарии. Ако ме търсят по телефона, не ме свързвайте, освен за нещо много важно.

– Добре, сър.

Мис Ли се обърна да тръгва, но се забави.

– Мистър Тексас...

– Да? – запита Дейвид без да вдигне глава.

– Отново идва онзи джентълмен... мистър... Слипи Уилямс. Вече няколко пъти идва. Много е настойчив и моли непременно за среща с вас.

– Отново ли? Не, мис Ли, Днес никого не приемам.

Секретарката поиска да добави още нещо, но Дейвид вече се бе вгълбил в записките си. След мис Ли пневматичната врата безшумно се затвори.

Дейвид натисна още някакво копче – появи се микрофон. Той започна да диктува:

– Във връзка с работата по новата серия с предварително заглавие „Как се правят президенти“ смятам за необходимо да отбележа, че влязлото на четвърти юни в сила решение на конгреса прави за нас неприемливи условията на експлоатация в частта, предвиждана в точки седем, осем и девет...

Неочаквано вратата се разтвори рязко и във кабинета нахълта нисък, набит и раздърпан мъж облечен в износен костюм. Дишаше тежко. По небръснатото и подпухнало лице бе изписано решителност и отчаяние.

Дейвид отмести листата настрани и погледна неканения гост.

– Вашият маниер да нахълтвате неканен без покана, няма да доведе до хубаво, Уилямс.

– Не се прави на толкова възпитан, Дейвид! Аз от няколко седмици се опитвам да се добера да тебе...

На вратата се появи развълнуваната мис Ли. Тя със страх се

отдръпна от затлъстелия посетител.

– Моля за извинение, мистър Тексас – в тонът ѝ ясно личеше обидата. – Той не ме послуша и сам отвори вратата!

– Нищо страшно не е станало, мис Ли. Свържете се с охраната и помолете да дойдат тук двама души, моля ви.

Секретарката кимна послушно и преди да изчезне в приемната, хвърли унищожителен поглед на Уилямс.

– Е, Слипи, на разположение имаш няколко минути, преди да се появят пазачите...

Актьорът се приближи до масата и с две ръце се подпря на блестящата ѝ повърхност. Устните му бяха стиснати яко.

– Дейвид! Аз искам да прекратя договора си с вашата компания!

– И само това ли?

Дейвид се облегна на креслото, което веднага измени формата си в съответствие с новата поза.

– Добре ти е известно, Слипи, че това не е по моите сили. Нещата около договорите се решават на заседания на управителния съвет с болшинство на гласовете. До следващото разглеждане има цели три седмици.

– Погледни ме, Дейвид! Както се следва ме погледни!

Уилямс се отлепи от масата и се зае да изпълнява някакъв танц, приличащ повече на пародия.

– Аз, славният, щастливият Слипи Уилямс! – в речитатив произнасяше думите. – Подхожда ли на мене този образ, Дейвид? Ако зрителите биха могли да усещат и алкохолните пари от устата ми чрез тривизора, биха ме прогонили още преди месеци. Искаш ли да знаеш, защо изглеждам така и защо не съм онзи млад и даващ надежди комедиен артист, с който ти подписа преди осем месеца договор? Боже Господи! Нима са били само осем месеца?

Дейвид го гледаше без да мърда очите си.

– Сигурно ти е известно, какви оценки получава шоуто ми? – явно развълнуван запита Слипи. – Ти следиш ли за общите резултати на гласуванията? Аз, Дейвид, имам ниски, много ниски оценки. Може да се каже, че са незабележими: да ги видиш ти трябва светлина от волтова дъга! Но не това е най-важното. Независимо от това, шоуто ми го възобновиха!

Слипи замря на едно място и отново се наведе над масата. По полираната повърхност ясно личаха отпечатъците на потните му длани.

– Шоуто възобновяват независимо от ниските оценки... Ти можеш

ли да ми обясниш, какво става? – артистът заговори, като започна да подражана на гласа на известен телекоментатор. – „Ние считаме, че шоуто на Слипи Уилямс се харесва на зрителите... но в него има съществени недостатъци... които...“ – той неочаквано замълча, а след миг заговори отново с естествения си глас. – Повярвай ми, Дейвид, не ми стигат сили да издържа повече! Всичко е така лошо: и тези свръхумни остроти, и тези измъчени шегички! Някои се съгласяват на осакатяване, на регенерация след всяко представление, нови ръце, нови крака... Но аз не съм в състояние повече да понасям тази болка, Дейвид. Ти сам знаеш как става: първо няма да ме оставят да завърша работата си в тази серия, а после ще ме довършат по всички правила на изкуството! Нищо няма да ги спре – нали за следващата седмица няма да съм повече необходим. Душата ми протестира, не им давай...

– Зная, какво значи това, да върви по дяволите! – избухна Дейвид. – Мислиш ли, че моята душа не протестира? Но ти знаеше какво ще последва, когато подписваше договора! Но изглежда, успехите на подиумите на нощните клубове ти бяха малко. Не, ти поиска да станеш звезда на тривизията! И ти потрябва договор достоен за звезда. Така че, какво очакваш от мене? Ако бих могъл нещо да предприема, то бих го сторил още преди няколко седмици, когато се пречупи... Надявам се, че ти е известно: опитах се да намеря изход...

Устните на Слипи се разтрепераха и той отстъпи крачка назад.

В същия миг на вратата на кабинета изникнаха двама високи младежи и бързо се приближиха до артиста от двете му страни. Спокойно но яко го хванаха под ръка.

– Здравейте, мистър Уилямс! – каза единият от тях. – Моля ви, елате с нас. Няма да ви заболи никак...

Слипи мрачно изгледа отначало единия, после другия юначага, а те започнаха да го тикат към изхода.

– Ти трябва да предприемеш нещо, Дейвид! – завика с див фалцет Уилямс. – Няма да издържа, ще загина! Не мога да понасям такава болка! За Бога, за най-святото, Дейвид!...

И още дълго след като плътната, абсолютно звуконепроницаема врата на кабинета се затвори, на Дейвид му се струваше, че чува стенанията на артиста. Но това беше само илюзия. Той въздъхна, отмести микрофона, започна да прелиства листата, да ги подрежда както му падне по чекмеджетата на масата.

– Къде отивате, сър? – запита мис Ли, когато Дейвид излезе от кабинета.

– Отивам да размишлявам за смисъла на живота, за бренната същност на земното съществуване, за принадлежността си към огромния, от космически мащаб, концерт, чиято частица, за съжаление съм и аз. Накъсо казано, искам да се наля както се следва. Бъдете така добра, запишете това и го подшийте към дело.

Мис Ли нищо не разбра.

* * *

Новият Ню Йорк имаше нещо общо със стария Ню Йорк. В частност с изобилието на барове. Наистина те бяха къде по-чисти и осветени, но посетителите им, колкото и странно да изглеждаше, почти не се отличаваха от тези, които се срещаха в подобни заведения в добрите стари времена.

Дейвид се разтваряше в алкохола и топеше на ярката светлина. Твърдо бе решил да не взема антиалкохолните таблетки, които тихо лежах в джоба на самото му. Младият човек се наслаждаваше на блаженото състояние на безмислие, което, както се оказа, бе по-приятно и от сънуване.

Неусетно изгуби представа за бардаците през които мина и за разнообразните напитки, които опита. Но добре си спомняше, как стоеше и се поклащаше пред игриво намигващите неоновии букви:

КЛУБ „СРЕЦИ И РАЗВЛЕЧЕНИЯ“

Рекламата ту гаснеше, ту светваше така примамливо, че не бе възможно да ѝ се устои. Дейвид се спусна по стъпалата и се оказа в замъглена зала, където го обгърна облак дим с миризма на парфюми и наркотици. Такава смес тук дишаха вместо въздух. Младият човек безпогрешно определи посоката и бързо стигна бара. Известно е, че патетата отначало трябва да бъдат бутани във водата, но веднага щом се озоват в нея, започват да плават самостоятелно. С изискан и настойчив жест Дейвид повика бармана, който се появи като джин от приказките, от старинен съд, след шест хиляди години заточение, а на лицето му бе застинала готовност да служи на своя повелител.

– Уиски със сода, мой мили Бруте! Но по-малко сода...

А после нещата се развиха като в приказката за вълшебната лампа на Аладин. Джинът изчезна за миг, но веднага се появи отново, като на поднос носеше чаша, пълна със субстанция напомняща на външен вид разтопена слюда. Дейвид отпи от напитката и не без усилия се обърна

към залата.

Повечето присъстващи гледаха екрана на огромен тривизорен приемник, закачен направо за тавана и така се виждаше отвсякъде. Вървяха последните епизоди на четиричасовия исторически филм за Втората Велика Война. Ту тук, ту там камерата подробно показваше агонията на умиращите.

Дейвид, на който алкохолът бе донесъл желаното облекчение, отново се намръщи. Още няколко пъти викаше бармана, който безпроблемно напълваше чашата и получаваше поредната зелена хартийка. А Дейвид с мрачен вид смучеше уискито.

...Екранът на тривизора се озари с ярка червеникава светлина – избухване на мощен взрив. Някои от зрителите даже застанаха от удоволствие. Раздадоха се оживени одобрителни възгласи – зрелището се понрави на събралите се.

А Дейвид се обърна към посетителите на бара и завика раздразнено:

– Ей, вие, говеда!

Макар малко хора да му обърнаха внимание, но някои от тях бяха направо шокирани.

– Вълнуващо зрелище, уважаеми събутилници, нали? – не преставаше Дейвид. – Да пием за човешката кръв, която винаги е червена и винаги да се лее като река!

На един дъх изпи новата порция алкохол.

– Изобразяването на смъртта винаги е служило за развлечение, а ние само го подведохме под чертата на бизнеса. Сцените на насилие ги добавихме с единствената цел да направим съществуването ви по-интересно. Съзерцаването на раните на другите, масажира кората на вашия главен мозък!

Той рязко се обърна.

Но пред него израсна як юначага с тъпа физиономия. По всичко личеше, че от него лесно нямаше да се отскубне.

– Кого ти наричаш говеда?

Дейвид се разся.

– Виждам, че имаш тънък слух. А аз мислех, че алкохолът притъпява всички усещания. Днес хората са говеда, скъпи мой недосетливи дебелак! Танцуват по една свирка, по един мотив – всеобщото унищожение – каза той и се вгледа настойчиво в очите на здравеняка. – Ето ви най-доброто доказателство, че човека наистина е произлязъл от маймуната.

Бабаитът се извърна и с пиян жест посочи екрана.

– Ти ругаеш моята любима програма, друже.

– Нима това е твоята любима програма? – отвърна с престорено изумление Дейвид. – О, Боже, как само не се досетих! И не реагирах както трябваше... Само за миг! Ще се опитам нещо да импровизирам...

Той се завъртя на едно място като дискохвъргач преди да метне уреда и запрати в екрана на тривизора чашата си. Ефектът се оказа поразителен: целта бе поразена! Разлетяха се с трясък стъклени парчета...

Юначагата стисна юмруци и запристъпва към Дейвид.

– Сега ще ми поиграеш ти!

– Какво? Викаш ме на дуел ли? – запита Дейвид. – Е, какво пък, ще се сбием като две маймуни, които се бият не на живот, а на смърт. В края на краищата, може и да пострадаш, когато представяш собствено шоу! Колко е просто: пет чаши и от добрият администратор става артист! каква трансформация! За славата на „Фрости-О“!

Застана с лице към разбития тривизор и отдаде салют сякаш бе римски гладиатор:

– Отиващите на смърт те поздравяват!

После рязко се обърна и стремително удари противника си в челюстта. Но бабаитът устоя и веднага се хвърли на Дейвид. Мигновено около тях се натрупаха жадни за нови развлечения посетители.

Но тогава барманът реши, че е време да се намеси. Направи знак на двама здравеняци, които мятаха безучастно карти в дъното на залата. Те мигновено забравиха играта и умело разтърваха биещите се.

Барманът не притежаваше мъдростта на Соломон, но разбираше от работата си.

– Слабия изхвърлете през главния вход! – нареди той. – Дебелия – да се запознае със задната врата!

Покритите със синини и слава противници се оказаха изтласкани на различни улици. А разочарованите зрители се запровираха през множеството към местата си.

По едното чудо Дейвид се задържа прав и като се обърна изруга с най-мръсните думи, които си спомни, горилата на заведението. Но тя се оказа достатъчно възпитана и пропусна ругателствата край ушите си, сякаш не се отнасяха за нея.

Неочаквано Дейвид усети странен вкус в устата си, като опипа с ръце главата си, откри на челото си дълбока и кървяща рана. Извади носната си кърпа и като се оглеждаше настрани, започна старателно да се изтрива.

След като изгълта бързодействащата антиалкохолна таблетка започна да идва на себе си. После потърси телекомуникационна кабина. Всяко движение му причиняваше болка. Той не без труд намери кредитната си карта и я напъха в цепнатината на устройството. Докато очакваше отговора на автомата, слушалката с допира си предизвикваше болка в натъртеното рамо.

– Частен номер. Код четири шест две. Моля, кажете номера на абоната – прозвуча в слушалката.

– Седем шест седем четири четири пет три три – каза Дейвид.

Със свободната ръка бе хванал главата си, а лицето му бе изкривено от мъчителна гримаса. Пред него светна екрана, но някак си на черти от ивиците смущения.

Зиг-загите изведнъж изчезнаха и на екрана се появи лицето на чичо Дон Тексас. С обичайната си копринена пижама той стоеше на дивана с чаша мартини в ръка. Някъде „извън кадъра“ се чуваше тиха музика и звънлив женски смях. Общият план рязко се смени с едър: сега се виждаше само главата на Дон Тексас.

– На моят екран, кой знае защо, изображението е неясно. Ти ли си, Дейвид?

– Да. Чичо Дон, слушай, веднага трябва да те видя и да говоря с тебе!

Отдажно в полето на камерата се появи женска ръка с дълги пръсти и тесни лакирани нокти. Чичо Дон плесна ръката и тя изчезна със смях.

– Какво е станало, Дейвид? – запита чичото. – Наред ли ти е ума?

– Работата е спешна, чичо Дон. Аз... Аз мисля да изляза от играта.

Казаното явно направи впечатление на събеседника. Лицето на чичо Дон се изопна и прие загрижен израз.

– Какво? Ти, май наистина си мръднал!

Погледът му се устреми през предаващата камера към племенника и придоби привичната си твърдост.

– Какво ти има на лицето?

Дейвид докосна засъхналите рани на челото си.

– А, това ли, дребна работа. Поспорихме с един тип за достойнствата на днешните тривизорни програми. Критиците във всички времена са били бити.

Чичо Дон изхъмка без особено одобрение.

– Сега можем да те показваме във всяка развлекателна програма. Добре, идвай. Но ако си мислиш, че можеш да ме разиграваш напразно, пази се!

Чичото безшумно окачи слушалката. Дейвид още известно време постоя пред изгасналия екран, преди да излезе от кабината.

В три часа след полунощ от източното крайбрежие духаше студен вятър придружен от силен дъжд. Дейвид усети, че бързо ще се измокри до костите.

* * *

Чичо Дон живееше в къща с най-съвременна техника и електроника, която го правеше неуязвим за престъпниците. Дейвид влезе в хола, чиито стени бяха облицовани с дървена ламперия и се спря край чучело-то на една разкошна райска птица.

След малко видя, как чичо Дон нежно и същевременно решително извежда от кабинета си едно прелестно младо същество.

– Е, котенцето ми!...

– Не се тревожи, Шейла! Всичко сам ще уредя с продуцента.

– Хм... Добре. Но някак си е смешно. Аз се надявах...

– Не само ти се надяваше, скъпа моя. Попречиха ни сериозни обстоятелства.

Чичото срещна погледа на Дейвид, който с любопитство наблюдаваше разиграващата се сцена.

– Ха, ти вече си тука! Извинявай, бебче...

Чичо Дон демонстративно целуна Шейла по бузката и младото създание с не особено твърда походка мина край Дейвид в посока изхода.

Дейвид намигна на чичо Дон.

– Здравей, чичко Пухчо!

Дон Тексас внимателно огледа племенника си.

– Ехе-е! Слушай, а правилно ли са те зашили след първата помощ? Влизай, влизай де!

Апартаментите на чичо Дон бяха просторни и разкошни. Той настана Дейвид на ниска маса, на чиято повърхност стояха три метални съда с причудлива форма. Младежът се направи, че не ги вижда.

– Седни тук и си поеми въздух, а аз ще потърся нещо, с което да поправа твоя череп.

Чичото стана, тръгна към овалната врата, но преди да пристъпи прага се обърна.

– Ето тук – показва той съдовете – има ром, водка и отлежало бренди. Налей си това, което ти хареса.

Дейвид предпочете отлежалото питие и след като си напълни чашата, отпи мъничка глътка. Действието на антиалкохолната таблетка,

изглежда, вече бе завършило. Той се огледа наоколо.

В чичовия дом всичко беше по-старому. Обстановката бе сътворена в натрапчиви еротични тонове – червено и розово, които съвсем не подхождаха на старинните вехтории като например немиращото се в десния далечен ъгъл писмено бюро от времето на колонизацията на Америка. Повърхността му бе затрупана с купища хартии, до самия му край бе поставен магнетофон за микрокасети, който сякаш бе залепен към тънкия предпазен пластмасов слой.

Скоро чичо Дон се върна с дезинфекционни салфетки и балонче с обезболяваща течност в ръцете си.

– Ето! Намери се нещо.

Чичото се зае да обработва раната на главата на племенника си, като не обръщаше внимание на стонове и въздишките.

– Преди да изпуснеш богу дух, разкажи ми, какво се е случило? Заради тебе ми се наложи да прекъсна една, е... делова среща.

Дейвид се ухили, но веднага продължи със сериозен тон:

– Дон, откакто родителите ми умряха, ти си като мой баща...

Чичото го прекъсна:

– Ако си дошъл тук да продължиш пиянското си дърдорене, ставай и се измитай, племенико! И ако настигнеш красивото момиче... с което разменяхме мисли... относно една работа, кажи ѝ да се върне...

Дейвид се ухили отново.

– Добре де, Дон. Извинявай. Казах ти вече, че окончателно съм решил да изляза вън от играта.

Дон го заразглежда с остър поглед.

– Ти сериозно ли го казваш? Аз мислех, че просто се правиш на глупак. И при това даже ми се прииска да глътна нещо по-силно.

Той напълни чашата си и седна в дълбокото и меко кресло.

– И така, защо си решил да излезеш от играта? Струва ми се, че сутрешното ти изпълнение на заседанието на управлението, е предизвикано именно от това... После ми се наложи дяволски дълго да уговарям онзи дъртак Мусфейс, а и останалите...

– Дон, никога ли не ти е минавало през главата, че сега по тривизора показват прекалено много сцени на насилие?

– А-а, това ли не ти дава мира! Слушай, Дейвид. Ние само предлагаме на публиката това, което тя иска. Домашните пултове за гласуване, поставени на тривизорите, ни позволява да разберем желанията на зрителите, а ние от своя страна правим всичко възможно, да им обезпечим желаното зрелище. С това е заета цялата ни развлекателна индустрия и

така наречените независими компании подготвящи програми за тривизията! Нима ти ще се съгласиш, аудиторията ни да се сведе само до шепата мухлясали консерватори, както това стана в киното? Там сега на практика никой не ходи. Там сега няма живи артисти и нищо интересно не може да се види! Искам да ти обърна внимание на една подробност – продължи чичото. – Как мислиш, защо съвременната тривизия има такъв успех? Както е известно, бе време, когато в ефира вървяха само предавания, записани на лента. Може би ти нещо подобно си въобразяваш?

– Но защо, чичо Дон, е необходимо да се стреля в живи артисти с бойни патрони.

– Преди всичко трябва да помниш – без сянка от усмивка отвърна чичо Дон, – че хората лесно отличават робота от живия човек. Неведнъж е доказано. Тривизията дава във висша степен реалистично зрелище. Нито един робот не може така да се гърчи от болка, като живия усещаш човек. От робота не може да се лее естествено изглеждаща кръв, той не може естествено да плаче, колкото и умело да е програмиран. И когато зрителите гласуват човека да умре... какво пък толкова, налага му се да умре... Какво да се прави! Ние веднага доставяме убитите артисти в специалните реанимационни отделения на клиниките, където в буквалния смисъл ги възкресяват. Процентът на смъртността е така нисък, че дори не стига този при работниците строители. Възможността за такъв риск е спомената във всеки отделен договор. Артистите знаят за това. Нима ти ще се съгласиш конкурентите ни от АйСиСи да вземат връх над нас?

Както винаги Дейвид бе убеден от логиката на чичо си и се усети като изваден от релсите.

– Не... разбира се.

– Разбира се, че не! Хората получават това, което желаят и от което се нуждаят. Известно ли ти е, че от началото на разпространението на тривизията по цял свят, не е регистриран дори и най-незначителен въоръжен конфликт? Защото сега всеки може безопасно за околните да задоволи естествения си стремеж да убива себеподобните си с помощта на собствения тривизор, без да излиза от удобното си жилище. Нима ще се съгласиш, отново да избухнат войни? Би ли заменил тривизорните камери за смъртоносни оръдия?

– Не – въздъхна Дейвид и на един дъх пресуши чашата си. – Разбира се, че не!

– Тогава, отлично!

Чичото стисна ръката на Дейвид и го изпрати до вратата.

– Върви си в къщи, вземи силно приспивателно и пийни нещо загряващо, а утре сутринта ще дойдеш навреме, да започнем работата на две нови серии, както обсъждахме. Договорихме ли се?

– Да, естествено.

Те бяха вече на вратата.

– Между другото – изведнъж се сети Дон. – Ти гледа ли вчера предаването „Часът на Слипи Уилямс“?

– Не. Кога да го гледам? Нали се напих?

– Великолепна програма, великолепна! Това момче е актьор по божията милост. Зрителите гласуваха против и него са го изхвърлили. А той накрая влезе в устата на лъва и онзи пукна без въздух! Публиката изпадна в истерия! Коефициентът на смеха надхвърли осемдесет и пет. За съжаление Слипи Уилямс повече го няма. Остана само мокро място. Реставраторите в клиниката нищо не успяха да сторят. Сам си е виновен. Не във всичко беше на висота. Съществува подозрение, че преди представлението са му пробутали някакъв наркотик. Не му провървя на момчето... Това е кухнята на тривизорните шоу. Е, до утре сутринта, скъпи!

Вратата се затвори, но потресеният Дейвид още няколко мига стоя неподвижно.

* * *

Масата на Дейвид бе затрупана с книжа. Едва бе хванал някаква папка с ръка и зазвъня сигнал и от скрит отвор на повърхността се подаде миниатюрен микрофон.

– Какво има, мис Ли?

– Дойде чичо ви, мистър Тексас. Придружава го една млада особа.

– Поканете ги да влязат.

Микрофонът изчезна, а Дейвид се зае разгръща небрежно папката.

– Привет, Дейвид!

– Какво ти става, май отрано са ти подпалили задника? – не бе много приветлив Дейвид, като не вдигна глава от папката.

– Струва ми се, че намерих момиче за ролята на главната героиня от новия ни шпионски цикъл. Запознай се: Ориъл Ванити.

Дейвид вдигна глава.

Момичето пред него имаше лице на мадона и приказна фигура. В рамките на дългите червеникави коси бе застинало най-невинното изражение на света. Дейвид се загледа в нея и не стана веднага.

– Разбирам те, момчето ми – каза чичо Дон. – Външността на

нашето детенце накара доста хора да загубят дар слово.

– Здравейте, мистър Тексас. – Момичето протегна ръка.

Дейвид я стисна и едва сега дойде на себе си.

– Добър ден, радвам се да ви видя.

Чичо Дон наблюдаваше сцената с нескривано удоволствие.

– Ето какво, млади хора, оставам ви двамата сами. Така по-добре ще се опознаете. Не я дръж прекалено дълго за ръката, Дейвид, след половин час тя трябва да бъде на пробните снимки.

Младежът покани с жест Ориъл да седне.

– Заповядайте.

– Благодаря – каза Ориъл и седна в клеслото.

Последва пауза.

– Известно ли ви е, защо чичо ми ви доведе при мен?

– Той каза, че вие отговаряте за договорите с артистите, които ще са заети в новата серия... Дейвид.

– Така е. Между другото... – Той започна да се рови в едно от чекмеджетата на масата, но постепенно движенията му се забавяха, докато накрая вдигна поглед в Ориъл.

– Слушам ви... – подкани го тя усмихната.

– Довечера свободна ли сте?

Тя кимна утвърдително с глава.

– Да? прекрасно! Иска ми се ние да обсъдим с вас някой точки от договора. Какво ще кажете, ако вечеряме заедно?

Ориъл се наведе напред и кокетливо се усмихна.

– С удоволствие.

– Да кажем, в седем и половина?

– Може, свободна съм. Мисля, че ще стане добре...

* * *

В светлината на нощната лампа фигурата на Дейвид едва се забелязваше. Лежеше на гръб в първородната си голота. Притежаваше прекрасно атлетическо телосложение, макар трудно можеше да си съперничи със Зевс. Погледът му блуждаеше по украшенията на тавана.

– Колко е часът? – запита той изведнъж.

До него се размърда полузаспалата Афродита и разтърси огнено-червените си къдри.

– Хм, какво значение има?

– Важно е.

– Какво по-важно има от това, че сме заедно? – с разиграно

неудоволствие възрази Афродита.

– Не, наистина няма. Но ако утре твоят договор не бъде подписан, гилдията е в правото си да поиска, на пробните снимки да поканим друга артистка. Независимо, че вчерашната проба мина добре.

– Ти май се съмняваш в интуицията ми? – засмя се Ориъл. – Вчера цялата снимачна група така се въртеше около мене, че лещите им се изпотиха от усърдие и стана нужно да направят втори дубъл.

Дейвид поглади косите ѝ, но погледът му продължаваше да се рее в пространството.

– Разбери, в наши дни договорът за участие в един сериал е нещо необикновено сериозно. Документът може да се сравни само със средновековните договори, поставящи слугите в робска зависимост от стопаните.

– О, престани със своите договори, по-добре ме прегърни!

– Ориъл, не мога да ти позволя да подпишеш такъв договор – каза Дейвид и се освободи от нежните прегръдки.

– И защо не? – предизвикателно възкликна Ориъл. – Ти знаеш, че не можеш да ме спреш!

– Дявол да те вземе! – избухна Дейвид. – Ти понятие си нямаш, какви мъки трябва да изпитваш, ако подпишеш такъв договор! Ще съжаляваш, че не си си продала душата на дявола!

– Чуй! – твърдо каза Ориъл. – Прекрасно разбирам, на какво отивам. Но договорът е само за три години. Когато изтече, аз излизам от играта, като съм заработила толкова много пари, че и до края на живота си няма да ги изхарча. Не съм от страхливите. Според мен, ти повече се страхуваш, отколкото аз.

– Защо всъщност се влюбих в тебе? – възкликна отчаян Дейвид.

– Мили... – нежно каза Ориъл и се наведе над него.

– Не мога да ти позволя това, Ориъл, нека направим нещо друго... Почакай за миг!

– Тик-так, тик-так! Готово! Мигът мина...

Дейвид измъкна краката си от постелята, спусна ги на пода и се зае да рови в чекмеджето на нощната масичка. Извади някакви листа и касета с лента... Накрая намери нужната бланка и започна енергично да я попълва.

Ориъл се повдигна на лакти и с интерес го наблюдаваше.

– Какво си намислил?

Дейвид продължи да пише без да спира, като запълваше графа след графа. На последния ред наведе глава настрани и се замисли.

– Готово. Съставих договора, наистина, не така внимателно, както бих искал, но това не е най-важното.

Той остави листа настрана и се обърна към Ориъл.

– Направих един краткосрочен договор, в който, така да се каже, оставих вратичка за отстъпление. Формулировките не са така твърди и безкомпромисни, както е прието при нас. Ако режисьорът или сценаристът поискат да направят някакви промени в сценария, които не ти харесват, ти, благодарение на тези уговорки, винаги можеш да се откажеш.

– О, Дейвид, колко си загрижен за мене, колко си внимателен! Ти за всичко си помислил: дори бланките за договорите винаги са ти под ръка, в онова чекмедже, нали? Това се казва делови мъж!

Дейвид изведнъж се сепна и взе още нещо да вписва в договора. Като пробяга с очи по документа за последен път, той го връчи на Ориъл.

– Вземи! Даваш този лист хартия на председателя на комисията, който утре ще ръководи символичния ритуал за оковаване в окови на артистите. Той сигурно няма и да помисли, да го чете предварително, а когато го подпишат, ще бъде късно да се правят някакви изменения.

Ориъл грациозно пое договора, хвърли му небрежен поглед и го постави настрана. Ръцете ѝ се обвиха около шията на Дейвид.

* * *

В залата, където заседаваше съветът на управлението, беше сравнително спокойно. От времето на последните дебати никой от членовете му външно не беше се изменил. Атмосферата бе по-скоро на светски прием: някои жени бяха облечени във вечерни тоалети, а мъжете – в отлично изработени костюми. Във въздуха гъст и силен тютюнев дим изписваше причудливи пръстени, въпреки противодействието на климатичната инсталация.

Особено разкошен беше тоалетът на една дама. Ако се сравни с диамантено украшение, но другите напомняха в най-добрия случай на полускъпоценни камъни. Жените с тънкия си нюх прекрасно усещаха това и се стараеха да се държат настрана от щастливката.

Тази великолепна дама бе в компанията на двама мъже: познатия ни вече плешив шишко – чичо Дон – и един висок, все още млад човек с мефистофелска брадичка. Лицето му бе съсредоточено и макар да приказваше малко, понякога се усмихваше. Ориъл бе неотразима в тези дрехи, които изкусно накичени със скъпоценности, сияеха като дъга на

фона на кристална мъгла. Изглеждаше така ефирна, като някаква приказна фея. Лицето ѝ просто светеше. Козметиката нямаше нищо общо с това: Ориъл сама по себе си бе ярка звезда.

В залата влезе Дейвид и започна да се оглежда, като търсеше някой. Пръв го забеляза чичо Дон.

– Дейвид, момчето ми! Ела при нас!

– Здравей, чичо Дон! Здравей, Йохансън!

При вида на Дейвид Ориъл малко се смути, но веднага се овладя и го поздрави:

– Дейвид, скъпи! Радвам се, да те видя! Каква приятна изненада!

– Аз преди малко долетях от Ница. Казаха ми, че си тука.

– Така си е! – весело възкликна Ориъл. – Дейвид, скъпи, как си?

– И сам не знам.

Дейвид хвана Ориъл под ръка и я отведе настрана.

– Ние така и не се видяхме повече с тебе от онази нощ – каза той с нисък глас. – Как мина с комисията по договорите?

– Каква комисия?

– Ти, какво? Нима си забравила за договора, който ти съставих? Вероятно вече е подписан, щом нищо не си спомняш...

Ориъл се разсмя на висок глас.

– Ах, това ли е! Всичко стана удивително просто! Взех със себе си този договор, както ми нареди. Но твоят чичо Дон... той е такъв забележителен... и любезен, че мистър Пелегрини ми предложи по-изгодни условия. Парите са много повече, ти дори няма да повярваш: по най-високата тарифа!

Лицето на Дейвид се изкриви като от внезапно връхлетяла болка.

Ориъл не очакваше такава реакция.

– Дейвид, Какво страшно има в това? Та нали според новия договор ще получа много повече, отколкото по твоя? Нима това е лошо?

Тя говореше уверено, но видът ѝ беше загрижен.

– Ориъл! Ориъл! – простена Дейвид и здраво я хвана за ръце. – Нима не съзнаваш, какво си направила? По време на договора твоя живот не ти принадлежи! Той е в ръцете на собствениците на няколкостотин милиона кутии, запълнени с медни и сребърни жици! Защо не ме послуша, Ориъл, защо?

– Дейвид, боли ме!

Той разтвори пръстите си.

Приблжиха се чичо Дон и високия млад човек.

– Нещо станало ли е? – поинтересува се чичо Дон. – Ние сме се

събрали тук, да отбележим радостното събитие! А ти, мой мили племеннико, показваш такъв вид, сякаш е станало някакво нещастие.

– Може ли да поговорим насаме? – Дейвид отиде с чичо си встрани, до стената. – Дявол да го вземе! Защо си позволил да променят договора на Ориъл, този, който аз бях съставил за нея?

– Аз ли съм позволил да го променят?... А... ти имаш предвид оно-ва листче, което тя донесе за подпис? Но ти разбираш, че момчетата от юридическия отдел никога няма да пропуснат документ, съставен с такива мъгляви формулировки. Особено, когато се отнася за нови кадри. А още повече за една готина мацка. Бих погледнал на условията ти през пръсти, но Пелегрини и особено онзи старец Мусфейс биха вдигнали веднага скандал. А освен това те са сключили най-обикновен договор, който не предвижда никакви ограничения. Както си го изисква справедливостта. Май нещо ти човърка нервите?

Дейвид въздъхна с огорчение.

– Да смятаме, че нищо. Ти направи всичко, което можеше. И всички сякаш са съгласни с тебе. Аз просто... о, тези проклетни договори!

– Дейвид!

– Достатъчно – размаха ръце младежът и се отправи към масата с напитки. – Слушай, Ориъл – каза той. – Хайде да вечеряме заедно и да поприказваме за всичко.

– Ах, Дейвид! Колко жалко! Но не очаквах да те видя днес и приех предложението на Лайф. Той е бъдещият ми партньор в сериала. Довечера отиваме на грандиозен прием, който студията урежда с рекламна цел.

– Извинявай, старче – каза Лайф, който се оказа наблизно.

– Вие май сте се наговорили?! – избухна Дейвид и като се обърна рязко тръгна към изхода.

– Ама че работа – измърмори Лайф и пи от чашата си.

– О, боже – въздъхна Ориъл, – да избяга като луд! Аз не исках никак да го обиждам...

Пийналият чичо Дон се намеси в разговора с напълно трезвен тон:

– Отнесохте се към него, разбира се, жестоко, но съм сигурен, че ще запази здрав ума си. – После се усмихна, погледна намръщеното лице на Ориъл и запита:

– Още едно мартини, скъпа?

* * *

Както обикновено работната маса на Дейвид бе затрупана с книжни

камари. Но сега на нея се бяха появили два нови предмета: малък преносим календар и миниатюрен стъклен аквариум със сферична форма. На дъното му лежеше камък и зеленееше синтетична тревичка в която се бе затаила още по-зелена костенурка.

От масата се източи микрофона и прозвъня познатия сигнал.

– Слушам ви, мис Ли.

– Една млада дама моли да я приемете, мистър Тексас. Името ѝ е Ориъл Ванити.

Дейвид мрачно се усмихна.

– Същата ли Ориъл Ванити? – запита той.

– Да, сър.

– Е, нека...

Но в същия миг вратата се отвори със сила и в кабинета влетя Ориъл, преследвана по петите от мис Ли.

– Не се безпокойте, мис Ли – успокои я Дейвид без да повишава глас.

Секретарката послушно кимна и затвори след себе си вратата.

– Здравей, Ориъл. Отдавна не сме се виждали! Как върви работата ти в сериала за шпионите?

Видът на Ориъл бе измъчен, а косите ѝ стърчаха безпорядъчно. Дейвид веднага почувствува, че тя е разтревожена. Но въпреки това, продължаваше да е прекрасна.

– Дейвид, трябва да ми помогнеш!

– Така ли?

– Сега оценките на зрителите се променят всяка седмица! Миналия петък бяхме в първата петица, а тази – едва попаднахме на петдесетото място. Но това никак не ме безпокои. Те поканиха още една артистка за същата роля.

– Запознах се с нея. Много е мила...

– Целият ѝ талант се крие в големината на бюста! Дейвид, страхувам се, че... възнамеряват да ме отстранят от ролята! Помогни ми!

Дейвид се загледа в костенурката и се замисли. Тази дребничка амфибия е така мъдра, както и възрастните ѝ роднини, но да се посъветва с нея, тъй или иначе не можеше. Тя само съска, когато главата ѝ се подаде над водата.

В този миг забеляза, че Ориъл скоро ще получи истеричен припадък. Той я хвана за ръка.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, Ориъл.

Тя заплака и се прилепи с цялото си тяло до него. Прегърнаха се, но

не беше така както преди, съвсем не беше.

Светлината в кабинета помръкна и очите на костенурката потъмняха.

* * *

В огромното здание на компанията СБС имаше сто и шестдесет етажа и петнадесет спомагателни нива, без да се броят паркингите за колите. Само хората, вземащи решения, в това число и ръководителите на компанията, бяха разположени на няколко етажа. Дейвид разговаря за съдбата на Ориъл с повечето от тях. Молеше ги. Изричаше солидни доводи и ласкаеше. Заплашваше и обещаваше. Често се впускаше в отчаяни спорове със събеседниците си.

В края на краищата стигна до последната инстанция, която му беше позната – до Дон Тексас. Без да се надява на особен успех, той дълго убеждаваше скъпия си роднина да помогне на Ориъл.

– Но защо, Дон, защо? Защо да не можеш нищо да направиш? Нима е така трудно? Нали става дума само за една артистка? Ти се досещаш, знаеш, какво ще стане, ако оценките на зрителите не станат по-стабилни. И ако ръководството на СБС реши да я замени?

Чичо Дон търпеливо изслуша доводите на племенника си. На него, като на роднина, му се позволяваше и прощаваше много. Сега чичото му съчувствуваше, но не тръгна към никакви отстъпки.

– И дума да не става – каза той твърдо. – Не защото е изпълнителка на главната роля. А договорът не може да се промени. Принципът е такъв. Разбери, създаде ли се прецедент, става опасно. Ако можеше нещо да се направи, сам бих се заел. Но никак не ми се ще да стана като онзи библейски козел... И ти не би се съгласил...

На чичо Дон нервно се разтрепераха рамената.

– Значи, никаква надежда? – въздъхна Дейвид и се облегна мрачно на креслото.

– Е, защо пък никаква! – бодро възрази чичото. – Те ще наемат още една артистка. Така се постъпва по принцип. ако в течение на близките две-три седмици гласуването на зрителите бъде благоприятно, Ориъл ще бъде свободна от задълженията на договора още преди края на сезона. Не го приемай толкова близо до сърцето си и не се разстройвай напразно. За съжаление и днес на много хора им се налага да гладуват.

* * *

Дейвид приемаше в къщи гости – сестра си с мъжа и децата. Апартаментът му бе комфортен, макар че при тези доходи на собственика можеше да бъде още по-разкошен. Нежната светлина в гостната показваше облицовката на стените от гравирано естествено дърво. Дейвид разговаряше с мъжа на сестра си – Ник, млад човек на неговата възраст. А сестра му Уили бе много миловидна и в известна степен стеснителна дори с брат си.

– Извинявайте, трябва да тръгваме, скъпа – каза Ник и погледна часовника си. – На децата им е време да лягат. А аз утре заминавам за Мадрид.

Той понечи да стане.

– Почакай, Ник – спря го Дейвид. – Сега ще повикам децата.

В спалнята, също с дървена ламперия, племениците на Дейвид, близначетата Джейми и Джоджи на седем години, седяха на кревата и бяха впили очи в екрана на тривизора.

Дейвид неволно погледна на огромния встроен в стената екран. По някоя от допълнителните програми показваха нов детски филм от популярните серии за приключенията на супермена, който извършваше необикновени подвизи в двубоите си със силите на злото.

– Деца – приближи се Дейвид до близначетата и ги прегърна през раменете. – Време е да си тръгвате!

– О-ле-ле! Рано е, чичо Дейвид!

– Моля те, чичо Дейвид, още една минута – помоли се Джодш и махна падналите къдри от челото си. – Остава ни само да гласуваме!

– Добре – съгласи се Дейвид и хвърли поглед на часовника си. – Но само една минута.

Децата отново жадно загледаха екрана.

Широкоформатната камера подробно показваше обагрените с билно пролятата кръв развалени на вражеския замък. Суперменът, до който без видими усилия летеше върното му куче, се понесе към хоризонта съпровождан от ликуващите акорди на химна на компанията „Фрости-О“. Започнаха да пламтят цифри – зрителите даваха оценка на новия филм.

– Е, това е всичко...

– Благодарим ти, чичо Дейвид!

Децата скочиха от кревата и изтичаха в гостната. Дейвид тръгна след тях и нещо се замисли.

Ник и Уила, облечени вече в палтата си, чакаха децата си до вратата, А те шумно се суетяха, докато възрастните ги обличаха.

– Лека нощ, Ник – Дейвид му протегна ръка. – Приятно пътуване и успех в работите в Мадрид! Ако срещнеш там спортния коментатор Ектор Родригес от БСС, предай му поздрав от мен.

– Непременно. Благодаря за приятната вечер!

Всички тръгнаха към асансьора. Децата заразмахваха за довиждане ръцете си и звънко викаха. Но щом клетката с живия си товар тръгна надолу, Дейвид с нетърпеливо движение затвори вратата. На лицето му имаше усмивка.

Кухненският автомат снесе голяма чаша студена бира и няколко сандвича, направени по специална рецепта. Той ги нареди на една табла и отиде в спалнята. После включи тривизора, съблече се и легна. Леглото веднага зае най-удобната за тялото форма. Дейвид на един дъх поизпразни чашата и се зае да превключва различните канали на тривизора.

Така се разхожда по каналите до края, после спря и започна да натиска копчетата в обратен ред, докато не стигна програмата, която в началото бе пропуснал.

На екрана с диви вопли се мяташе полугола девойка, която двама души със свиреп вид мъкнеха надолу по стъпалата на каменна стълба.

Дейвид замря с чаша в ръката. В момичето неочаквано позна Ориъл. Стражите вкараха девойката в тясна килия, метнаха я на дървена маса и я завързаха с кожени ремъци. По стените бяха закачени разнообразни средновековни средства за изтезания. Операторът с явно удоволствие ги показваше в едър план, а дикторът зад кадъра обясняваше, как в древността са били използвани. После се появи гол човек с превръзка на бедрата, по която просвятваха скъпоценни камъни. Мускулите му просто танцуваха. Това беше палачът. Той спря до огнището и с къс железен прът се зае да разбърква пламтящите въглени. Ориъл се замаята в неразиграна истерия.

...На екрана се появи млада и бойка брюнетка с дежурната усмивка, така добре позната на публиката. Зад нея, близо до разголеното ѝ ляво рамо се появи картата на Северна Америка. Говорителката започна напевно да произнася:

– И така, уважаеми зрители, настъпва решаващата минута! Нашата красавица – тайният агент на Джейд Грийн – е хваната в плен и отказва да издаде на жестокия диктатор, генералисимус Бор, мястото на щаба на борците от съпротивата. От вас, драги зрители, зависи съдбата ѝ! Ще успее ли агентът Марк Крег, заедно с въстаниците, да спаси красавицата Джейд от ужасната смърт?...

На това място операторът съвсем навреме показа в едър план

лицето на Ориъл, по което като потоци се стичаха сълзите.

– ...или жестокият диктатор и служителите му, ще успеят да измъкнат от нея нужните им сведения? Ако желаете Джейд да бъде спасена, моля, натиснете първия бутон на тривизора ви – цветът му е червен. Ако желаете генералисимус Бор и хората му да постигнат успех в безчестната си игра, натиснете зеления бутон – номер две. Изборът е ваш, приятели мои!

Дейвид, без да мигне, гледаше на екрана. Лицето му беше безстрастно. После бавно обърна погледа си към розовата кутия до кревата. В полумрака той не различаваше добре двата бутона, показващи се над повърхността – червен и зелен.

Ръката на Дейвид се протегна към бутоните и замря. Имаше още достатъчно време да вземе решение...

КРАЙ

© 1979 Алън Дийн Фостър

Alan Dean Foster
What Do The Simple Folk Do?, 1979

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

СМЪРТ НА МАРС (агресивна фантастика). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. (SF Трилър, No.16) Редактор, съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ. Превод: [не е указан; най-вероятно са съставителите]. Формат: 120×165. Страници: 192.

Съдържание: [без назв.; въведение от изд.] – с.2;

Момчето и неговото куче [повест], Харлан ЕЛИСЪН – с.3;

Съдът на зрителите, Алън Дийн ФОСТЪР – с.51;

Планетата Шеол, Кордауйнър СМИТ – с.86;

Как умираат на Марс, Лари НИВЪН – с.137;

Имиджкон, Джордж Х. СМИТ – с.175;

Съживиха го, Дени ПЛЕКТЧА [не е указано в съдържанието] – с.185;

Енциклопедия на световната фантастика, част VIII (ВАЙС-ВЕРКОР) – с. 189.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11>]